ם אומרים... מה הן אומרות... מה הם אומרים... מה הן אומרות... מה הם א

אני דסק, העולם הזה

אמיר כהן:

„כל אחד היה רוצה להיות כמו אֶלְף!"

אירגוני־מחאה, תנועות, ועדים ועמותות למיניהם, מי בעד ומי נגד, הם חזון נפרץ ברחוב הישראלי. אבל תנועת־המחאה המוזרה מכולן היא זו שחרטה על דיגלה דווקא את החזרתו של אלף למירקע.

למה דווקא אלף, שאלתי את אמיר כהן, מנהל העיתון „ערים", מיוזמי המיבצע, שהעדיף פירסום תמונתו של אלף על תמונתו שלו. למה לא „בלשים בלילה", „ניקוי ראש"?

אלף גאון. לפי הקריטריונים שלי, מי שכותב את התסריט לסידרה הוא קופי־רייטר מושלם. ההומור של אלף הוא ציני, גס, ישיר וילדותי. למרות שהוא בובה, הוא מאוד אנושי, בטלן, נהנתן אמיתי השובר דברים — כל אחד היה רוצה להיות כמוהו. ברור שאת הצדדים הפחות־מעניינים בטיפוס כזה לא מראים לנו.

● **איך התחיל הכל?**

ישבנו, כמה חבר'ה, שכולם אוהבים את אלף, כמובן, צחקנו, דיברנו, ירינו באוויר והסתבר שלאיפה שלא ירינו, זה פגע.

● **מה פגע?**

לא יתכן שביום הראשון לא יהיה אלף. התחלנו במדור מצוייר בעיתון, ובו אלף מוחה על כל מיני דברים.

● **למשל?**

השבוע הקים, למשל, התנחלות בשם אלף־מנשה, אבל העיתוי במיקרה זה לא היה מוצלח. בשבוע הבא יהיה לו מה להגיד על ערים ללא הפסקה. מרובר בקומיקס מצוייר, בסיגנון יוסף.

● **אני מבינה שהפעילות שלכם סחפה שכבות שלמות?**

פירסמנו בעיתון מודעות על בסיס מקום פנוי, ובהן נאמר

מחאה

„יוחזר אלף! אזרחים נגד תיקשורת עויינת", במגמה לעקוץ גם את הגוף הנקרא כך, והתחלנו לקבל פירגבים חיוביים. הגדלנו את המודעות ותלינו על מכוניות. בקפה בנרד יש בובה של אלף, וזה לא הסוף. עכשיו הגענו למצב שזה הפסיק להצחיק והפך למיתוס. מישהו המעורב בפעילות פגש ביום השישי את אורי פורת וסיפר לו על הפעילות. מסתבר שפורת כלל לא היה מודע לכך. בעיקבות זה החליט הוועד המנהל להפגין מול ביתו של אורי פורת.

● **באיזו תביעה?**

אישית אנחנו רוצים את אלף בכל יום. מסתבר שהטלוויזיה מתכננת להחזיר אותו באפריל, אבל אנחנו לא מוכנים לחכות. מישהו אפילו זרק רעיון ש„יבוסל היום הראשון..."

● **תבלים?**

מקווים להקדים את החזרתו. בכל מיקרה יש לנו קלטות־וידיאו של אלף, ואנחנו לומדים אותן בעל־פה, והכי חשוב — יש אלף בירדן ביום החמישי, ב־6.50.

(אורית זרובבל)

ציפי שביט:

„גם המחקרים הם צחוק אחד גדול, כמו הכל!"

אנשים בעלי הומור הם תוקפניים, ביקורתיים ותואמים את הסטריאוטיפ הגברי. היתה להם ילדות קשה וקשיים עם האב – כך קובע מחקר שנערך באוניברסיטת תל־אביב על־ידי פיני בלכמן, שאף הציג את התיאוריה שלו, ברצינות גמורה, בתוכנית הטלוויזיה „ערב חדש".

טילפנתי לאחת הנשים המצחיקות בארץ, השחקנית ציפי שביט, וביקשתי את תגובתה על מה שקובע המחקר.

מה? ככה הוא אמר על אנשים בעלי הומור? אני משתנעת! הצחיק אותי? ילדות קשה, הוא אמר? מה אני אגיד לך, ילדות כמו שלי — אגב, אני עדיין בילדות — אני מאחלת לכל אחד! ילדות נעימה, עליזה, מלאת חיזוקים, פירגון. שני הורים נפלאים־נפלאים.

מה עוד הוא אמר עלי? שאני תואמת את הסטריאוטיפ הגברי? הרג אותי מצחוק: את מוכנה אולי לטלפן לו ולהפנות אותו להלק הפרונטאלי שלי ואפילו לבגד שלי? זה גברי?

● **רגע, רגע. אולי את מוכנה להיות רצינית לרגע?**

טוב, אם אין ברירה.

● **הוא אומר שבעלי חוש־הומור הם אנשים יותר תוקפניים מאחרים. מה דעתך על זה?**

אני חושבת שאנשים עם חוש־הומור הם אנשים עם ביטחון עצמי גדול יותר — פשוט כי אוהבים אותם, ואנשים עם ביטחון

הומור

עצמי מעזים להגיד יותר מאשר אנשים חסרי־ביטחון. זה גם נכון שמאנשים בעלי הומור אתה מוכן לשמוע דברים, שמאנשים חסרי־חוש־הומור אתה לא מוכן.

● **את יכולה לתת דוגמה?**

כן, למה לא? אם, למשל, השערות שלך נראות היום נורא, חברה חסרת חוש־הומור תגיד לך: „את נראית נורא היום! תעשי משהו עם השיער!" מזה את יכולה להיעלב. אני, לעומת זאת, הייתי אומרת לך: „תגידי, איפה ייבשת את השערות שלך היום, במיקרוגל?" וכאן, לפני שהיית מספיקה להיעלב, היית פורצת בצחוק. עכשיו תגידי את, נכון או לא נכון?

● **נכון במאה אחוז.**

את רואה, ידעתי! עכשיו תלכי לאנשים שעושים מחקרים, ותגלי שאין להם חוש־הומור בכלל, ולכן הם מתייחסים כל־כך ברצינות לחיים בכלל ולמחקרים בפרט. ואני אומרת לך — גם המחקרים זה צחוק אחד גדול, כמו כל השאר!

(דניאלה שמי)

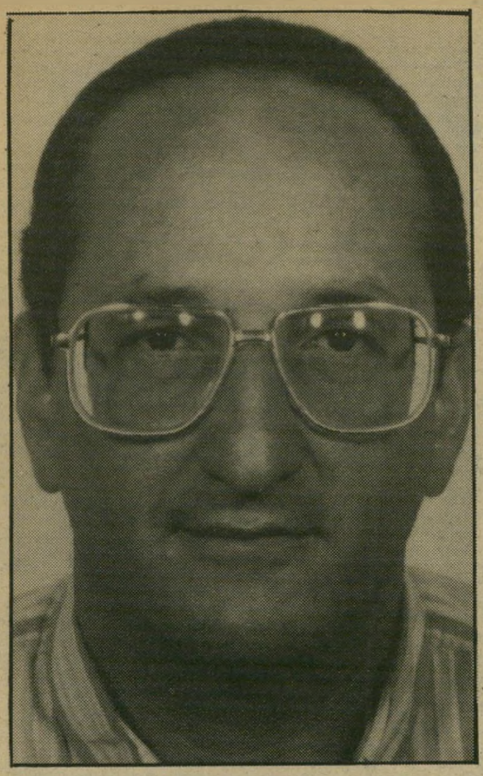

ראובן כהן:

„חלק חושב שאני פסיכי וחלק הולך איתי!"

השבוע ניפתחה במשכנות שאננים בירושלים תערוכתו של הצייר והמורה לאמנות בבצלאל, ראובן כהן. מי שחיכה לראות את ציוריו של כהן תלויים על הקירות – הופתע. במקום הציורים על הקירות עומדים בחדר שמונה מחשבים, כשעל מסכיהם ציורים המשתנים מדי רגע. פורטרטים של האמן באלפי וריאציות.

האם אפשר לומר שהפכת מתכנת־מחשבים במקום צייר, שאלתי את ראובן כהן.

לא. המתכנתים הם אנשי־מחשבים, שמתפקידם לתכנת תוכנות, כדי שאנשים כמוני יוכלו להעזר בהן וליצור.

● **תיכננת, יצירה — האם זה לא הבדל סמנטי בלבד?**

לא. יש הבדל. המתכנת תיכנת את כלי־העבודה שלי. אני ישבתי ויצרתי את התמונה, ואת כל הווריאציות עליה. כאן האמנות.

● **ואחר־כך מה? אתה מעביר את התמונה לתוך דף־מחשב, וזו יצירת האמנות שלך?**

אפשר, כמובן, לעשות גם את זה, אבל אני חושב כבר על מה שיהיה בעוד 10 שנים, או קצת יותר מזה. אני מאמין שבעתיד תהיה התמונה שלי באיזה מאגר, תהיינה עוד תמונות, ואת, אצלך בבית, באמצעות המחשב שלך, או הצג שלך, תוכלי לראות תערוכה.

● **אתה צופה סוף לגלריות, סוף לתמונות התלויות על הקירות במוסיאונים?**

אמנות

אני רואה בהתחלה את זה כפן נוסף באמנות. אני מאמין שבעוד 100 שנה שיעסקו באמנות פיסית רק למטרות של תראפיה.

● **הפעם, בתערוכה שלך, אין אף המתח של „יקנו או לא יקנו", „ארוויח או לא ארוויח"?**

נכון. הפעם לא יצא לי שום רווח כספי מהתערוכה. הרווח שלי יהיה אם עוד אנשים יראו את המחשב כמדיום אמנותי של העתיד.

● **איך באמת מגיב הקהל?**

כמובן, חלק חושב שאני פסיכי. אבל חלק בהחלט הולך איתי ומבין את העניין.

● **אתה מורה ב„בצלאל". מה אתה מלמד שם?**

בשנתיים האחרונות אני נותן סדנא אלקטרונית. פותח לסטודנטים שלי פתח חדש, לא מוגבל בזמן, לא מוגבל באפשרויות.

דניאלה שמי